

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

83. An Sacerdos possit iterum, subministrare Eucharistiam infirmo, qui semel in articulo mortis sumpsit Communionem per modum Viatici non ieiunus? Ex p. 2. tr. 14. res. 75. p. 211.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

deum fundat los Doctores que referimos en el §. 2. quando dizen, que es licito comulgar muchas vezes en vna enfermedad, aunque no se esté en ayunas, y es esto tanto, que algunos dizen, que cada tres dias puede recibir el Sacramento, sin estar ayuno el enfermo. Ita ille.

2. Sed, vt verum fatear communis opinio Doctorum est in contrarium, & quotidiana praxis; & præter Granadum, Suarez, Coninch, Fugandez, & Bonacinam, quos citat Hurtadus, hanc sententiam tenet Leander de Sacram. tom. 2. tract. 7. disp. 4. quest. 38. testatur de communi praxi Ecclesie Bassaus, in For. Theolog. verb. Communio Sacram. num. 44. Cardinalis Lugo de Euchar. disp. 15. sect. 3. num. 58. Atricus in Chr. Theolog. tom. 7. disp. 27. sect. 2. num. 9. Martinus de San Ioseph in Mon. confes. tom. 1. lib. 1. tract. 8. de Euchar. num. 14. & idem, cum hæc opinio sit communi calculo Doctorum approbata, & ex praxi Ecclesie robotata, puto opinionem Patris Hurtadi, alias viti docti, non esse practicandam.

RESOL. LXXXIII.

An Sacerdos possit iterum subministrare Eucharistiam infirmo, qui semel in articulo mortis sumpsit communionem per modum Viatici non ieiunus? Ex part. 2. tr. 14. Res. 75.

Sup. hoc in Res. 69. & supra in Res. 77. §. 2. Sed licet, paulo post initium, i. v. Primum quia, & ad medium, & infra in Res. 78. lege doctrinam. Et vide alias Res. & §. positos in not. res. 78. h. 2. h. 2. not.

§. 1. Negatiuam sententiam prorsus sustinet Vasquez in 3. parte, tom. 3. disp. 211. cap. 4. num. 38. & nouissime Ioan. de la Cruz in direct. confes. part. 2. tract. de Euchar. quest. 5. dub. 4. concl. 3. Ratio est, quia cum vna communionem infirmus iam satisfecit præcepto sumendi Eucharistiam in articulo mortis Ergo.

2. Sed affirmatiuam prorsus amplectendam esse docet vsus communis Ecclesie, & communis DD. sententia, nam ita docet Tabiena ver. communicare, num. 48. Amilla ver. communio, num. 18. Tolcius in summa, lib. 10. cap. 15. Sa ver. Eucharistia, num. 5. Sor. in 4. disp. 12. quest. 1. art. 8. Victoria in summa, num. 82. Grassius dec. part. 1. lib. 2. cap. 38. num. 32. Nugnus in 3. part. tom. 1. quest. 80. art. 8. Coninch de Sacram. quest. 80. art. 8. num. 53. Reginaldus. tom. 2. lib. 29. cap. 6. num. 120. Henriquez lib. 8. cap. 4. num. 1. & cap. 50. num. 1. Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 68. sect. 1. & omnes noterici, quia non solum contra rationem, quam pro sua sententia adducit Vasquez; tunc permittitur ægrotis non ieiuno communicatio, vt possit implere præceptum diuinum. Sed etiam, quia morituro valde indiget tantis Sacramenti præsidio, & id sapius; & ita maxime indigentem ope, & subsidio huius Sacramenti ad vincendas occurrentes tentationes, & peccandi pericula superanda, pia Mater Ecclesia non videtur velle suo præcepto cum tanto spiritali dispendio adstringere. Deinde in Conc. Constantiens. sess. 13. dicitur in casu infirmitatis posse Eucharistiam dari non ieiuno. Ergo cum non limitet ad vnâ tantum vicem, quare nos limitare debemus? Maximè, vt diximus, quod in secunda & tertia vice adit eadem necessitas, quæ in prima, scilicet ne priuaretur auxilio tantis Sacramenti. Igitur hanc secundam sententiam prorsus tenendam esse existimo.

RESOL. LXXXIV.

An infirmo non ieiuno in periculo mortis possit sepius Viaticum præberi? Et notatur, quod licet infirmus expectare possit ieiunium

per vnâ, aut alteram horam post mediâ noctem, ad hoc non esse obligationem in illa intermissa hora sumendi Eucharistiam sed posse differri ad aliud tempus in quo non sit ieiunium Ex part. 5. tract. 3. Resol. 37.

§. 1. Non desunt nostræ ætatis præstantissimi Theologi, qui hoc posse minime fieri constanter docent, & hi sunt Gamachus, Doctor Sorbonicus, in sum. Theol. tom. 3. de Sacrificio Missæ, vlt. circa fin. Kellifonius tom. 2. in. 3. part. quest. 80. art. 8. Ochagavia de Sacram. tract. 2. de Euchar. quest. 12. num. 10. Coninch de Sacram. quest. 80. art. 8. num. 52. Hurtadus de Sacram. disp. 9. difficult. 16. Præpositus in 3. part. quest. 80. art. 6. dub. 2. num. 43. & alij. & ratio est, quia infirmus pro periculo mortis excusatur à prohibitione Ecclesiastica sumendi Eucharistiam post fractionem ieiunij, quando aliter nequit cõmodè, quia occurrit cum præcepto diuino communicandi pro eo periculo, quod præferendum est dictæ prohibitioni Ecclesiasticæ, sed postquam infirmus semel pro periculo mortis communicauit, ita satisfecit præcepto diuino communicandi, vt pro eodem periculo non teneatur ex diuino illo præcepto iterum communicare, quauis post primam sumptionem Eucharistie mortaliter peccauerit Ergo postquam infirmus semel pro periculo mortis communicauit, nequit iterum pro eodem perseverante non ieiunus communicare, quia post primam sumptionem nullum extat diuinum præceptum iterum communicandi, quo excusari possit à prohibitione Ecclesiastica communicandi post fractionem ieiunij. Et idem hanc sententiam præter DD. citatos tenet Vasquez & Ioannes de la Cruz, quos retuli in 1. part. tract. 14. resolut. 75.

2. Sed ibi contraria opinio mihi magis placuit cum multis Doctoribus, quibus nunc addo, me citato, Ioannem de Lugo de sac. Euchar. disp. 15. sect. 3. num. 64. Marchantium in resol. pastor. de Sacram. tract. 4. cap. 2. quest. 4. cap. 1. Mercerum de Sacram. quest. 80. art. 8. num. 3. Tannerum vbi infra num. 85. Fagandez præc. 3. lib. 3. cap. 5. num. 20. Granadum in 3. part. contro. 6. tract. 10. disput. 8. num. 9. vbi rectè ex Suarez notat quod licet infirmis expectare possit ieiunium per vnâ, aut alteram horam post mediâ noctem, adhuc non esse obligationem in ea intermissa hora sumendi Eucharistiam, sed posse differri ad aliud tempus, in quo non sit ieiunium: quod etiam docet Tannerus tom. 3. disp. 5. quest. 8. dub. 4. num. 84. Quanam verd temporis intercapedo sit adhibenda in tali casu inter vnâ & alteram communionem, vide me ipsum in 1. part. tract. 14. resolut. 77. & in 3. part. tract. 4. resolut. 44.

Que hic est Res. antecedens, & in aliis eius annot.

Quoad hoc lege supra doctrinam Res. 82. & eius annot.

Que nunc hanc sequentur.

RESOL. LXXXV.

Quando Sacerdos iterum præbet ægrotis non ieiuno Sacramentum Eucharistiam, quanam temporis intercapedo habenda est inter vnâ, & alteram Communionem? Ex part. 2. tr. 14. Res. 77.

§. 1. Multum tempus, arbitrio boni viti, respodet Nua. tom. 2. lib. 5. de poenit. & rem. conf. 41. quod aliqui asserunt esse 30. dies, vbi obseruat Villalobos vbi supra. Hæc sententia est nimis rigida, ideo post octo, vel decem dies, posse iterum infirmo non ieiuno Sacerdotem præbere viaticum, putauit Nugnus in 3. part. tom. 1. quest. 80. art. 8. Villalobos in sum. p. 1. tract. 7. dub. 38. num. 8. Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 68. sect. 4. Henriquez in sum. lib. 8. cap. 5. Fagandez de præc. Eccl. tract. 3. lib. 3. cap. 5. num. 10.

Sup hoc in duabus Res. seqq. & supra in Res. 77. §. 2. inter principium, & medium, à veri Deinde & in aliis Res. & §. eius not. & in tom. 1. tr. 7. Res. 57. §. 16.